

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 listopada 1952 r.

w sprawie ustalenia norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych.

Na podstawie art. 28 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 4, poz. 31) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykuły powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 4, poz. 31).

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o rzeczoznawcach, należy rozumieć rzeczoznawców powołanych w trybie art. 36 ust. 2.

R o z d z i a ł 1.

Nieruchomości rolne.

§ 2. Nieruchomościami rolnymi w rozumieniu rozporządzenia są nieruchomości będące przedmiotem podatku gruntowego.

§ 3. Wartość szacunkowa nieruchomości rolnej składa się z:

- 1) wartości poszczególnych składników nieruchomości, obliczonej zgodnie z §§ 4-8 oraz
- 2) sumy wyrównawczej, obliczonej zgodnie z § 9.

§ 4. Wartość poszczególnych składników nieruchomości rolnej, o ile rozporządzenie nie stanowi inaczej, szacuje się według obowiązujących w dniu wejścia w życie rozporządzenia zasad, ustalających cenę za nieruchomości i ich przynależności dla nabywców na podstawie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13).

§ 5. Wartość drzewostanów na gruntach leśnych i zadrzewienia na gruntach nieleśnych szacuje się według zasad, określonych w instrukcji stanowiącej załącznik Nr 1.

§ 6. 1. Wartość szklarni i inspektów szacuje się na podstawie powierzchni użytkowej pod szkłem.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określi wartość 1 m² szklarni oraz inspektowego dla poszczególnych typów urządzeń i rodzajów konstrukcji.

§ 7. Wartość zasiewów, upraw i plonów szacuje się według zasad, określonych w instrukcji stanowiącej załącznik Nr 2.

§ 8. Wartość budynku mieszkalnego i zabudowań gospodarczych wraz z urządzeniami, będącymi częścią składową budynku lub zabudowań, znajdujących się na nieruchomościach rolnych, określa się na podstawie obowiązującego szacunku Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 9. Dla ustalenia wysokości sumy wyrównawczej (§ 3 pkt 2) należy ustalić w sposób przewidziany w § 4 wartość wszystkich gruntów stanowiących gospodarstwo rolne właściciela i zastosować do wartości nabywanego gruntu i drzew owocowych, obliczonej zgodnie z § 4, mnożnik określony w tabeli mnożników stanowiącej załącznik Nr 3.

R o z d z i a ł 2.

Nieruchomości nierolne.

§ 10. Nieruchomości nie będące przedmiotem podatku gruntowego są w rozumieniu rozporządzenia gruntami budowlanymi, a znajdujące się na nich budynki — budynkami miejskimi.

§ 11. 1. Wartość szacunkową gruntów budowlanych, o ile rozporządzenie inaczej nie stanowi, oblicza się przyjmując za podstawę wartość (§ 3 pkt 1) 1 ha I klasy użytków rolnych w strefie miejskiej, a w osiedlach do 15.000 mieszkańców — w strefie podmiejskiej.

2. Wartość gruntów budowlanych, które pozostają pod uprawą rolną lub ogrodniczo-warzywniczą albo są użytkowane lub przeznaczone na cele indywidualnego budownictwa mieszkaniowego (budynki zawierające nie więcej niż 10 izb mieszkalnych), ustala się w zależności od:

- 1) liczby mieszkańców osiedla w dniu 1 stycznia 1950 r. oraz
- 2) położenia nieruchomości w osiedlu.

Położenie nieruchomości w osiedlu według stref określa prezydium właściwej gminnej (miejskiej) rady narodowej. Grunty budowlane, położone poza granicami osiedli, traktuje się na równi z nieruchomościami peryferyjnymi osiedli najmniejszych.

3. Wartość 1 m² gruntów, wymienionych w ust. 2, ustala się przez zastosowanie mnożnika do wartości gruntu, obliczonej zgodnie z ust. 1. Wysokość mnożnika wskazuje tabela stanowiąca załącznik Nr 4.

§ 12. 1. Wartość budynków miejskich wraz z urządzeniami, będącymi częścią składową nieruchomości, określa się przez zastosowanie mnożników, przewidzianych w ust. 2, do norm szacunkowych Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, obowiązujących w dniu 31 sierpnia 1939 r.

2. Ustala się następujące mnożniki dla obliczenia wartości budynków miejskich:

- 1) mnożnik 3,6 — dla budynków mieszkalnych, zawierających nie więcej niż 10 izb, w tym najwyżej dwie izby użytkowe z przeznaczenia,
- 2) mnożnik 0,3 — dla wszystkich innych budynków.

3. Za budynki uznane za zniszczone nie wypłaca się odszkodowania. Zniszczony dom jednorodzinny lub dwurodzinny właściciel ma prawo rozebrać i zabrać materiał pochodzący z rozbiórki.

4. W przypadku gdy budynek został naprawiony przez wykonawcę narodowych planów gospodarczych (art. 2) — dla określenia odszkodowania od wartości budynku, ustalonej stosownie do ust. 1 lub 2, odejmuje się wartość naprawy, obliczoną w stosunku procentowym do wartości budynku.

§ 13. 1. Wartość budynków przemysłowych i takichże urządzeń, będących częścią składową nieruchomości oraz budynków miejskich i urządzeń nie podlegających przymusowemu ubezpieczeniu od ognia, określa się na podstawie oceny rzeczoznawców.

2. Ocena rzeczoznawców powinna się opierać na przeciętnych z ostatnich trzech lat kosztach wzniesienia takiego samego budynku (wartość techniczna), przy uwzględnieniu lokalnych kosztów materiałów budowlanych, robocizny i transportu, z tym że koszt wzniesienia 1 m³ budynku ogniotrwałego nie może być przyjęty w kwocie wyższej niż 180 zł, zaś innych budynków — w kwocie wyższej niż 120 zł. Dla określenia odszkodowania wartość techniczną budynku obniża się stosownie do stopnia zużycia budynku (zużycia normalnego lub na skutek nienależytego utrzymania).

§ 14. Wartość zadrzewienia, drzew owocowych, szklarni, inspektów oraz zasiewów, upraw i plonów, znajdujących się na gruntach budowlanych, szacuje się według zasad, przewidzianych w rozdziale 1, z tym że do wartości drzew owocowych nie stosuje się mnożnika, o którym mowa w § 9.

R o z d z i a ł 3.

Przepisy wspólne dla wszystkich nieruchomości.

§ 15. 1. Wartość nieruchomości, nabytych od Państwa po dniu 9 maja 1945 r., stanowi cena, za jaką nieruchomość została nabyta. Dla określenia odszkodowania wartość tę powiększa się o sumę równą wartości nie zamortyzowanych nakładów, dokonanych przez nabywcę, a obniża się o wartość zniszczeń albo normalnego zużycia.

2. Osoby, uprzywilejowane na podstawie obowiązujących przepisów przy nabywaniu od Państwa pierwszej nieruchomości, zachowują to uprzywilejowanie przy nabywaniu innej nieruchomości, jeżeli pierwsza nieruchomość, nabyta przez nie, została następnie nabyta przez wykonawcę narodowych planów gospodarczych.

3. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Finansów sposób określania wartości nieruchomości nadanych na warunkach ulgowych w ramach specjalnych akcji osiedleńczych.

§ 16. 1. Wartość prawa własności czasowej ustala się w stosunku procentowym do wartości nieruchomości. Stosunek procentowy odpowiada połowie liczby pełnych lat, pozostających do wygaśnięcia prawa własności czasowej.

2. Wartość praw rzeczowych ograniczonych na nieruchomości ustala się na podstawie oceny rzeczoznawców.

§ 17. 1. W przypadku gdy właściciel nieruchomości otrzymuje jako nieruchomość zamienną:

- 1) dom jednorodzinny lub połowę domu dwurodzinnego, wybudowanego na gruncie wykonawcy narodowych planów gospodarczych, lub
- 2) nieruchomość położoną na Ziemiach Odzyskanych — szacunek nieruchomości, nabywanej przez wykonawcę narodowych planów gospodarczych, podwyższa się o 20%.

2. Niezależnie od rozrachunku z tytułu różnicy wartości nieruchomości nabywanej przez wykonawcę narodowych planów gospodarczych i nieruchomości zamiennej, właściciel nieruchomości nabywanej otrzyma na pokrycie kosztów zagospodarowania się: w przypadku przewidzianym w ust. 1 pkt 1 sumę od 1.500 zł do 3.000 zł, a w przypadku przewidzianym w ust. 1 pkt 2 — sumę od 1.500 zł do 15.000 zł. Wysokość sumy na koszty zagospodarowania się ustala właściwa władza naczelna.

3. Wykonawca narodowych planów gospodarczych obowiązany jest dostarczyć właścicielowi nabywanej nieruchomości na własny koszt mieszkanie zastępcze na okres czasu do chwili dostarczenia nieruchomości zamiennej.

§ 18. 1. Prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej może na poszczególnych obszarach, z urzędu lub na wniosek prezydium powiatowej rady narodowej, zmniejszyć lub podwyższyć w granicach do 25% normy szacunkowe gruntów i budynków. Decyzja prezydium wojewódzkiej rady narodowej wymaga zatwierdzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku podwyższenia szacunku nieruchomości na podstawie § 17.

§ 19. 1. Jeżeli budynki, znajdujące się na nabywanej nieruchomości rolnej, są zbędne dla potrzeb wykonawcy narodowych planów gospodarczych, a nadają się do przeniesienia na inne miejsce, budynki te powinny być po uzgodnieniu z właścicielem przeniesione na nie podlegającą nabyciu część nieruchomości właściciela lub na inną nieruchomość, stanowiącą jego własność, albo też na wniosek właściciela — na nieruchomość, stanowiącą własność osoby trzeciej, za zgodą tej osoby.

2. Jeżeli przewidywane koszty przeniesienia budynku oraz ewentualne straty w materiale nie przekraczają sumy szacunku budynku Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, obowiązek przeniesienia obciąża wykonawcę, który jednak na wniosek właściciela może upoważnić go do wykonania powyższych robót za zwrotem przewidywanych kosztów, obliczonych przez państwowe lub spółdzielcze przedsiębiorstwo budowlane, zmniejszonych o koszty ogólne (generalia).

3. Jeżeli przewidywane koszty robót i ewentualnych strat w materiale, obliczone przez państwowe lub spółdzielcze przedsiębiorstwo budowlane, przekraczają sumę szacunku budynku Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, wykonawca narodowych planów gospodarczych nie ma obowiązku przeniesienia budynku, może on jednak zezwolić właścicielowi na rozebranie i przeniesienie budynku za zwrotem sumy równej sumie szacunku Państwowe-

go Zakładu Ubezpieczeń albo sumy przewidywanych kosztów, zmniejszonej o koszty ogólne (generalia), jeżeli ta ostatnia suma jest niższa od szacunku Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

4. Należność, przypadająca właścicielowi stosownie do ust. 2 lub 3, płatna jest po całkowitym wykonaniu robót. Wykonawca narodowych planów gospodarczych może, w miarę postępu robót, wypłacać właścicielowi zaliczki do łącznej wysokości 50% należności.

5. Wykonawca narodowych planów gospodarczych obowiązany jest współdziałać z właścicielem w celu uzyskania potrzebnych zezwoleń władz na przeniesienie budynku.

6. Budynki, odpowiadające warunkom ust. 1, mogą również być przeniesione, przy zastosowaniu przepisów ust. 2 lub 3 oraz 4, na nieruchomość wykonawcy narodowych planów gospodarczych. Warunki korzystania z nieruchomości wykonawcy narodowych planów gospodarczych zostaną uzgodnione między stronami przed ustaleniem odszkodowania za nabywaną nieruchomość.

7. Budynki miejskie, zawierające nie więcej niż 10 izb, w tym izb użytkowych z przeznaczenia nie więcej niż 2, zbędne dla potrzeb wykonawcy narodowych planów gospodarczych, a nadające się do rozebrania i przeniesienia na inne miejsce, mogą być przeniesione na zasadach ust. 2-6 ze zmianami, przewidzianymi w ust. 8 i 9.

8. Dla budynków miejskich, zamiast szacunku Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, miarodajna jest wartość budynku, ustalona na podstawie § 12 lub § 13.

9. Przeniesienie budynku miejskiego wymaga zezwolenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, który może upoważnić prezydium wojewódzkich rad narodowych do udzielenia zezwoleń. Przed udzieleniem zezwolenia, prezydium wojewódzkiej rady narodowej obowiązane jest uzyskać opinię prezydentów gminnych (miejskich) rad narodowych, właściwych ze względu na miejsce położenia budynku oraz nieruchomości, na którą budynek ma być przeniesiony.

10. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, przypadkach Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może zezwolić na przenoszenie budynków na koszt wykonawcy w warunkach, nie czyniących zadość wymaganiom ust. 2 lub 8.

§ 20. Oszacowania składników majątkowych, nie przewidzianych w rozporządzeniu, dokonywa się na podstawie oceny rzeczoznawców.

§ 21. Do czasu wydania przepisów na podstawie § 6 ust. 2 zachowują moc dotychczas obowiązujące przepisy.

§ 22. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1950 r. w sprawie ustalenia norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. Nr 26, poz. 234, Nr 39, poz. 362 i Nr 52, poz. 482).

§ 23. Wykonanie rozporządzenia, porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i wszystkim ministrom.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **B. Bierut**

Załącznik Nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1952 r. (poz. 339).

INSTRUKCJA W SPRAWIE USTALENIA WARTOŚCI DRZEWOSTANÓW NA GRUNTACH LEŚNYCH I ZADRZEWIENI NA GRUNTACH NIELEŚNYCH

§ 1. Wartość drzewostanów na gruntach leśnych powyżej 40 lat określa się według ich wartości użytkowej.

§ 2. 1. Wartość użytkową oblicza się przez przemnożenie miąższości użytkowej obecnego drzewostanu przez cenę przeciętną 1 m³ drewna na pniu, wyliczoną dla danego drzewostanu.

2. Przez miąższość użytkową drzewostanu rozumie się miąższość drzewostanu bez kory, po odjęciu ubytku, powstającego przy pozyskaniu, tj. przy ścinie, wyróbce i ewentualnej zrywce. W skład miąższości użytkowej wchodzi nie tylko drewno użytkowe, lecz także i drewno opałowe.

3. Miąższość drzewostanu ustala się przez pomiar drzewostanu (zmierzenie średnic wszystkich drzew) albo szacuje się przy pomocy metod przybliżonych, a w szczególności według powierzchni próbnych, tabel zamożności i wyników zrębowych.

4. Przeciętną cenę 1 m³ na pniu oblicza się mnożąc cenę jednostkową poszczególnych sortymentów na pniu przez odsetek ich udziału w ogólnej miąższości użytkowej drzewostanu i sumując poszczególne iloczyny. Odsetek udziału poszczególnych sortymentów ustala się na podstawie przybliżonego szacunku.

5. Cenę poszczególnych sortymentów na pniu otrzymuje się przez odjęcie od ceny tych sortymentów loco las kosztów pozyskania.

6. Cenę drewna określa się według cennika, obowiązującego w państwowym gospodarstwie leśnym, uwzględniając przewidziane w cenniku rabaty przy sprzedażach loco las.

§ 3. 1. Wartość drzewostanów do lat 40 nie wyłączając upraw i zapustów oblicza się według wzoru:

$$A_i = \frac{(A_{40} - c) \cdot (i^2)}{40^2} + c$$

w którym to wzorze oznaczają:

A_i = wartość drzewostanu na pniu w wieku lat i

A_{40} = przypuszczalna wartość na pniu użytku zrębowego szacowanego drzewostanu w wieku 40 lat,

c = koszty upraw,

i = obecny wiek szacowanego drzewostanu.

2. Przypuszczalną wartość na pniu użytku zrębowego szacowanego drzewostanu w wieku 40 lat (A_{40}) oblicza się jako wartość użytkową (§ 2), uwzględniając przy określeniu przyszłej miąższości drzewostanu obecny jego stan, a w szczególności: bonitację siedliska, skład gatunkowy, stopień zadrzewienia, zwarcie, zdrowotność i inne czynniki, mogące mieć wpływ na dalszy jego rozwój.

3. Przyszłą miąższość drzewostanu określa się przy pomocy tablic zamożności.

4. Koszty upraw (c) obejmują koszty nasion, sadzonek, siewu, sadzenia, poprawek i pielęgnowania. Przy odnowieniu naturalnym koszty te ograniczają się do przygotowania gleby, uzupełnień i pielęgnacji, powstałych z naturalnego obsiewu zapustów.

5. Dane, dotyczące kosztów zalesienia i pielęgnowania, ustala się podług stawek, stosowanych w nadleśnictwie, w którego obwodzie położona jest szacowana nieruchomość.

§ 4. Wartość zadrzewień na gruntach nieleśnych ustala się według ich wartości użytkowej, przy czym wartość ich określa się na pniu.

Załącznik Nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1952 r. (poz. 339).

INSTRUKCJA W SPRAWIE USTALENIA WARTOŚCI ZASIEWÓW UPRAW I PŁONÓW

§ 1. Wartość zasiewów, upraw i płonów szacuje się na podstawie wartości przewidywanych zbiorów według cen, płaconych przez Państwo stosownie do przepisów o obowiązkowych dostawach ziemiopłodów albo — jeżeli ziemiopłody nie są objęte tymi dostawami — według cen kontraktacyjnych lub — w braku ich — według cen przeciętnych, płaconych przez państwowe organizacje gospodarce handlu ziemiopłodami w okresie dwóch tygodni przed objęciem nieruchomości przez wykonawcę narodowych planów gospodarczych. Przyjmuje się, że ustalona w powyższy sposób wartość zasiewów, upraw lub płonów równa się kosztom wszystkich nakładów uprawienia ziemi (nawożenia, ziarna siewnego, sadzeniaków lub sadzonek, robót pielęgnacyjnych, zżęcia, wykopania lub zebrażania, zwiezienia, wymłócenia itp.), poczynionych przez właściciela do chwili uzyskania płonów.

§ 2. Wartość zasiewów roślin ozimych w okresie do końca roku, w którym dokonano zasiewów, wynosi 55% wartości przewidywanych zbiorów. Wartość tychże zasiewów w styczniu, lutym i marcu roku następnego ulega zwiększeniu o 2% w każdym miesiącu, w kwietniu o 10%, w maju o 3%, w czerwcu o 1% wartości przewidywanych zbiorów.

§ 3. Wartość zasiewów jarych oraz upraw okopowych w okresie dni 15 od dokonania zasiewów lub sadzenia wynosi 50% wartości przewidywanych zbiorów. Z upływem powyższego okresu wartość ta wzrasta z każdym miesiącem o taki procent, jaki wypada z podzielenia liczby 25 przez liczbę miesięcy, w ciągu których dana roślina dojrzewa.

§ 4. Wartość zasiewów koniczyn, traw i innych roślin, wsiewanych w rośliny ochronne, przyjmuje się, do czasu sprzętu rośliny ochronnej, jako odpowiadającą 25% wartości przewidywanego zbioru, a po sprzęcie wartość ta zwiększa się z każdym miesiącem o taki procent, jaki wypada z podzielenia liczby 50 przez liczbę miesięcy, w ciągu których roślina dojrzewa, począwszy od sprzętu rośliny ochronnej.

§ 5. Wartość plantacji roślin wieloletnich szacuje się na podstawie kosztów, poniesionych na ich założenie (łącznie z pracą właściciela, użytą przy zakładaniu plantacji), z tym że suma ustalona w powyższy sposób nie może przekraczać wartości przewidywanych zbiorów za cały czas użytkowania plantacji, obliczonej stosownie do § 1 zdanie 1. Suma powyższa stanowi wartość plantacji w pierwszym roku jej użytkowania. W latach następnych wartość plantacji zmniejsza się z każdym rokiem o sumę amortyzacji rocznej, którą ustala się przez podzielenie wartości plantacji w pierwszym roku użytkowania przez liczbę lat użytkowania.

§ 6. W przypadku objęcia gruntów przygotowanych w pełni lub częściowo do siewu lub sadzenia przed dokonaniem siewu lub sadzenia wartość dokonanych nakładów (uprawienia ziemi i nawożenia) szacuje się według kosztów tych nakładów (łącznie z wartością pracy właściciela), z zastrzeżeniem, że szacunek nie może przekraczać 30% wartości przewidywanych zbiorów, obliczonej stosownie do § 1 zdanie 1, a w przypadku nawożenia również obornikiem — 40% tejże wartości.

W przypadku objęcia, w takich samych warunkach, gruntów przygotowanych pod plantację wieloletnią, szacunek nie może przekraczać 50% wartości przewidywanych zbiorów w ciągu całego czasu użytkowania.

§ 7. Wartość średniogłębokiej orki ustala się według stawek stosowanych przez państwowe ośrodki maszynowe. Wartość innych robót, wymagających użycia siły pociągowej, oblicza się przy uwzględnieniu współczynnika stosowanego dla przeliczeń prac traktorowych na 1 ha orki średniej. Wartość maksymalna 1 q obornika nie może przekraczać ceny kontraktacyjnej 20 kg ziemiaków przemysłowych.

§ 8. Wartość przewidywanych zbiorów oblicza się przy uwzględnieniu wysokości plonów z 1 ha, odpowiadających plonom, przewidywanym w danym roku w gospodarstwach sąsiednich o tym samym kierunku gospodarowania i na glebach o podobnej wydajności produkcyjnej. W wartości zbiorów uwzględnia się nie tylko plon główny (np. ziarno), ale i wartość produkcji ubocznej (np. słomy).

§ 9. W przypadku przejęcia gruntów w okresie sprzętu właściciel ma prawo dokonania i wywiezienia zbioru. W tym przypadku właścicielowi gruntu może przypadać odszkodowanie tylko wówczas, gdy przejmowane są plantacje roślin wieloletnich o nakładach nie zamortyzowanych (§ 5).

§ 10. Wartość upraw specjalnych szacuje się na podstawie opinii rzeczoznawców.

Załącznik Nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1952 r. (poz. 339).

TABELA MNOŻNIKÓW DLA USTALENIA SUMY WYRÓWNAWCZEJ
(§ 3 pkt 2)

Wartość wszystkich gruntów, stanowiących gospodarstwo rolne właściciela nabywanych gruntów, obliczona zgodnie z § 4 — w złotych:	Wysokość mnożnika	Najniższa suma wartości nieruchomości (§3) w przypadku nabycia całego gospodarstwa rolnego właściciela — w złotych
do 150	6,00	600
ponad 150 do 300	5,60	1050
„ 300 „ 450	5,00	1980
„ 450 „ 600	4,50	2700
„ 600 „ 900	3,80	3300
„ 900 „ 1200	3,50	4320
„ 1200 „ 1800	3,00	5400
„ 1800 „ 2400	2,70	7200
„ 2400 „ 3000	2,40	8880
„ 3000 „ 3600	2,20	10200
„ 3600 „ 4500	1,90	11520
„ 4500 „ 5400	1,70	13050
„ 5400 „ 6300	1,50	14580
„ 6300 „ 7500	1,30	15750
„ 7500 „ 9000	1,10	17250
„ 9000 „ 10500	0,90	18900
„ 10500 „ 12600	0,70	19950
„ 12600 „ 14100	0,60	21420
„ 14100 „ 15900	0,50	22560
„ 15900 „ 18000	0,40	23850
„ 18000 „ 20100	0,30	25 00
„ 20100 „ 22500	0,20	26130
„ 22500 „ 24600	0,15	27000
„ 24600 „ 27000	0,10	28290
„ 27000 „ 30000	0,05	29700

Załącznik Nr 4 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1952 r. (poz. 339).

TABELA MNOŻNIKÓW DLA USTALENIA WARTOŚCI GRUNTÓW
(§ 11 ust. 3)

S t r e f a	Miasta i osiedla w tysiącach mieszkańców						
	do 5	5-10	10-20	20-50	50-100	100-500	po nad 500
	m n o ż n i k i						
Peruferyjna	1,1	1,2	1,3	1,4	1,5	1,6	1,7
Pośrednia	1,4	1,7	2,0	2,3	2,6	2,9	3,2
Sródmiejska	1,7	2,2	2,7	3,2	3,7	4,2	4,7